

κλασικοί κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν, εἶνε καὶ τι ξεχωριστὸν καὶ μέχρις ἀπελπισίας ἀφόρητον! Ἔινε ἐχθρὸς φοβερός καὶ ἀκαταμάχητος, ὅστις σὲ πολεμεῖ μακρόθεν καὶ ἐκ τοῦ συστάδην, μετὰ παρρησίας συνάμα καὶ ὑπουλόγητος, καὶ κατὰ τοῦ ὁποίου οὐδεμία εἶνε δυνατὴ ὑπεράσπισις. Σοῦ τυφλώνει τοὺς ὀφθαλμούς, σοῦ παραγεμίζει τὸ στόμα, σοῦ φράττει τὰ ὄτια, σοῦ ξηραίνει καὶ αὐτὸν σου τὸν λάρυγγα, διότι ἀναγκάζεσαι ἐπὶ τέλους νὰ τὸν ἀναπνεύσης θέλουσα καὶ μὴ θέλουσα. Εἰς μάτην κλείσαι εἰς τὴν οἰκίαν σου· σὲ παρακολοῦθε διὰ τῆς θύρας, εἰσέρχεται διὰ τῶν παραθύρων, εἰσδύει διὰ τῶν ὑέλων, καὶ— μὰ τὴν ἀλήθειαν—νομίζω, ὅτι καὶ διὰ τῶν τοίχων αὐτῶν εἰσχωρεῖ! Σημειώσαι δέ, ὅτι ὅπως ὁ ἀνατολίτης ὑπὸ τὸ πεπρωμένον, κύπτομεν καὶ ἡμεῖς οἱ δυστυχεῖς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ παντοδύναμον κράτος τῆς Θεουμηνίας, ὑποτασσόμεθα εἰς τὴν μάστιγα τοῦ κονιορτοῦ, καὶ οὐδ' ἐπιχειροῦμεν κἄν πλέον νὰ τὸν πολεμήσωμεν. Ἀπειραθήμεν ἄλλοτε νὰ τὸν συναθροίζωμεν ἀπὸ τὰς ὁδοὺς καὶ νὰ τὸν ῥίπτωμεν ἔξω τῆς πόλεως· ἀλλ' ἀφοῦ εἶδομεν ὅτι ὁ ἀδάμαστος ἡμῶν ἐχθρὸς ἐπανήρχετο καὶ πάλιν ὀργίλος ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων, ἐδώκαμεν τόπον τῇ ὀργῇ, καὶ παρητήθημεν τῆς ἀνίσου καὶ ἀνωφελοῦς πάλης, σκεφθέντες φρονιμώτατα ὡς ὁ εὐφυῆς ἐκεῖνος ὑπκρέτης, ὅστις δὲν ἐκαθάρριζε τὰ λασπωμένα ὑποδήματα τοῦ κυρίου του, διότι, ἐσυλλογιζέτο, ἔμελλον καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον νὰ λασπωθῶσι. Τώρα καταθρέχουμεν μόνον ἐνίοτε. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν μάλιν, ἢ κάλλιον εἰπεῖν νύκτα παρὰ νύκτα—διότι καὶ τοῦτο γίνεται πολὺ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου (τοσοῦτος βλέψεις, εἶνε ὁ φόβος μας!)—περιφέρονται εἰς τινεὶ τῶν δρόμων ἰσχυροὶ τινεὶ, κατεσκληπότες καὶ πεφοβισμένοι ἡμίονοι, σύροντες, ὀπισθέντων σαθρὰ τινε βαρέλια, τὰ ὁποῖα λασπώνουσι πού καὶ πού τὸν δρόμον, σέβονται δὲ θρησκευτικῶς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ κονιορτοῦ, ὅστις εὐθὺς κατόπιν των ἐγείρεται θυμῶδης καὶ περικαλύπτει καὶ ἡμιονηλάτην καὶ ἡμίονον καὶ βαρέλιον. Ἐχουσι δὲ τότε οἱ διαβάται διπλῆν διασκέδασιν: τὴν μίαν θερινήν, τὸν κονιορτὸν· καὶ τὴν ἄλλην χειμερινήν, τὴν λάσπην. Λέγουσιν ἐν τούτοις πολλοί, ὅτι δὲν εἶνε δεισιδαίμων φόβος ἢ αἰτία τῆς πρὸς τὸν κονιορτὸν ἀνοχῆς μας, ἀλλ' ἄλλη τις πείσοτέρα καὶ πραγματικώτερα, . . . ἢ ἔλλειψις ὕδατος. Ἴσως ἔχουσι δίκαιον. Φοβοῦμαι ὅμως, μὴ καὶ τὰ δύο συμπίπτουσι. Διότι, τέλος πάντων, δὲν ἦτο δυνατόν μὲ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο νερὸν τὸ ὁποῖον ἔχομεν διαθέσιμον νὰ καταθρέχωμεν περισσοτέρους δρόμους καθ' ἑκάστην παρὰ νὰ λασπώνωμεν ὀλιγωτέρους ἡμέραν παρ' ἡμέραν; Ἡ σκέψις μου, βλέπεις, δὲν ἔχει ἀξιώσεις ἐπιστημονικῆς βαθύτητος, ἀλλ' εἶνε ἀπλή τις καὶ πρόχειρος ἰδέα, ἢ ὁποῖα ἀπο-

ρῶ πῶς δὲν ἐρχεται καὶ εἰς τῶν ἀρμολίων τὸν νοῦν.

Ὅπως δὴποτε τὸ ζήτημα τῶν ὑδάτων τῆς πόλεώς μας ἀποκτᾷ καθ' ἡμέραν μεγαλειότεραν σπουδαιότητα, καὶ πολλὴ ἐπικαίριος ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πραγματεῖα τις παρ' ἀληθοῦς ἐπιστήμονος, τοῦ κ. Κορδέλλα. Δὲν ἀνεγίνωκα ἐτι τὸ βιβλίον. Θὰ τὸ ἀναγνώσω ὅμως αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ θὰ σοῦ γράψω τὴν προσεχῆ. ΣΟΦΙΑ

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκός.

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάρρασις Γ. Ζωχοῦ.]

185.

Ὅπως ἐν ἀγαθουργήμασιν, οὕτω καὶ ἐν κακοιργήμασιν ὑπάρχουσιν ἤρωες.

186.

Δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητος πᾶς ἔχων ἐλάττωμα, ἀλλὰ πᾶς πάσης ἀρετῆς ἀμικρός.

187.

Ἵπηρετεῖ τὰ προσωπικὰ συμφέροντα τοσοῦτον ἐπωφελῶς τὸ ὄνομα τῆς ἀρετῆς, ὅσον καὶ ἡ κακία.

188.

Ἡ τῆς ψυχῆς υγεία δὲν εἶναι ἀσφαλεστέρα τῆς τοῦ σώματος. Καὶ ὅταν κατὰ τὰ φαινόμενα μακρὰν τῶν παθῶν ἀπέχωμεν, οὐχ ἦττον κινδυνεύομεν ὑπ' αὐτῶν, καθὼς κινδυνεύει νὰ ἀσθενήσῃ σῶμα υγιαινον.

189.

Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις ὤριπεν εἰς πάντα ἀνθρώπον ἀπὸ τῆς γενετῆς αὐτοῦ, ὄριά τινα καὶ ὡς πρὸς τὴν κακίαν.

190.

Εἰς μόνους τοὺς μεγάλους ἀνδρας ἀρμόζουσι τὰ μεγάλα ἐλαττώματα.

191.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ κακίαι περιμένουσιν ἡμᾶς καθ' ὁδὸν ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ βίου καὶ οἶνει ξενίζουσιν ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ ἀλληλοδιαδόχως καταλύομεν ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν, ἐκόντες ἄνοκτες. Ἀμφιβάλλω δὲ ἂν ὁ ἄνθρωπος, ὑπὸ τῆς πείρας διδασθεῖς, ἡδύνατο ν' ἀποφύγῃ αὐτάς, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν κόσμον μετὰ θάνατον.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅτε ἀπέθανε διάσημὸς τις Ἰησοῦτης ὁ πατήρ Ἀρδούνης ἀνὴρ πεπροικισμένος διὰ μείζονος μνήμης ἢ κοινοῦ νοῦ καὶ κρίσεως, ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπέγραψαν τὸ ἐπιτύμβιον τόδε:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ πατήρ Ἀρδούνης ἀνὴρ μὴ ἡμῆς μεγάλης, περιμένων τὴν τελευταίαν κρίσιν.»

Ἐν τῇ Ῥωσικῇ γλώσσῃ ἡ κατάληξις wich

σημαίνει υίός. *Cesarewich*, υίός τοῦ τσάρου, *Ivanowich*, υίός τοῦ Ἰβάν, κτλ.

— Εἰξέυρετε, λέγει γαλλικὴ τις ἔφημερίς, πῶς τινες ἀποκαλοῦσι τὸν κ. Μαυρίκιον Σάνδ, τὸν υἱὸν τῆς Γεωργίας Σάνδ;

Sandwich!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἡ καρδία τῆς γυναικὸς εἶνε ὄργανον ἀσυγκρίτως λεπτότερον τοῦ ἡμετέρου. Ὡς ἐκ τῆς ἀπαύστου ἀσκήσεως ἀναπτύσσονται ἐν αὐτῇ δυνάμεις ἔχουσαι ἀβρότητα καὶ δξύτητα, εἰς ἣν οὐδέποτε ἐξικνεῖται ἡ ξηρὰ νοημοσύνη (*Octave Feuillet*)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

☞ Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ ἰδρυθῇ ἐν Παρισίοις *Νοσοκομεῖον τῶν γαλῶν*. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον ἂς μὴ φανῇ παράξενον εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, διότι πρὸ ἐτῶν ἤδη ὑπάρχει ἐν Ἀγγλίᾳ *φιλαίλουρικὸν* ἢ *φιλογοατικὸν* καθίδρυμα συντηρούμενον ὑπὸ εὐσπλάγχων κυριῶν.

Τρεῖς διάφοροι αἰθουσαι ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῷ. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ διαιτῶνται αἱ ἀσθενεῖς γαλαὶ καὶ αἱ ὄργαναί, τούτέστιν αἱ ἐγκαταλειμμέναι ὑπὸ τῶν κυριῶν των, καὶ αἱ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἀνευρισκόμεναι. Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ αἰθούσῃ θεραπεύονται αἱ εἰσαγόμεναι ὑπὸ τῶν κυριῶν των, οἵτινες μὴ θέλοντες ἢ μὴ δυνάμενοι νὰ τὰς περιποιηθῶσι κατ' οἶκον, τὰς εἰσάγουσιν εἰς τὸ *Νοσοκομεῖον* καταβάλλοντες δύο σελλίνια καὶ ἕξ πένας, τούτέστι τρεῖς νέας δραχμάς καὶ δέκα λεπτά τοῦ μηνός. Ἐν δὲ τῇ τρίτῃ αἰθούσῃ θεραπεύονται αἱ περὶ ὧν ἐλάχισται ἐλπίδες ζωῆς ὑπάρχουσιν. Ἀλλ' ὅπως δήποτε τὰς περιποιῶνται μετὰ πάσης προθυμίας καὶ ἀγάπης. Ἐκάστη δὲ γαλῆ ἔχει ἰδίαν θέσιν κοίλωμά τι ἐν τῷ τοίχῳ, εἰδὸς τι σηκοῦ καὶ ἕξω αὐτοῦ ἀνάλογον ἕκτασιν ἐστρωμένην διὰ λεπτοτάτου ἀχύρου. Ὑπεράνω δ' ἐκάστου σηκοῦ εἶνε ἐπιγεγραμμένος καὶ ὁ ἀριθμός. Ἐλησμόνησαμεν δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὑπάρχει καὶ κῆπος ὀνομαζόμενος *κῆπος ἀναψυχῆς* ἐν ᾧ παιζοῦσιν αἱ ἐν ἀναρρώσει διατελοῦσαι γαλαί.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ *Νοσοκομείου* συγκροτεῖται ἐκ τῆς διευθυντρίας, δύο γυναικῶν νοσοκόμων, μαγειρίσσης καὶ ὑπηρετοῦ. Κατὰ πάσαν δὲ πρώταν ἰατρὸς ἐπισκέπτεται τοὺς ἀσθενούντας καὶ παραγγέλλει τὰ δέοντα.

Λέγεται ὅτι ἡ γαλῆ εἶνε ἀνεπίδεκτος τοῦ αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἀλλ' οἱ τοῦτο φρονούντες θὰ μεταβάλωσι γνώμην ἂν ἴδωσι τὰς 95 ἐν τῷ *Νοσοκομείῳ* ἐνδικοι γαλαῖς ἐκδηλοῦσας διὰ παντοίων τρόπων τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς τὴν διευθύντριαν, καὶ ἀμιλλωμένας τίς νὰ πηδήσῃ πρώτη κατόπιν αὐτῆς ἢ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ῥάχιν τῆς

ἐπὶ τοῦ φορέματος αὐτῆς ἐπιζητοῦσα θωπεῖαν καὶ γλυκὴν λόγον.

Βεβαίως δὲ ἡ διευθύντρια ὅτι αἱ γαλαὶ τοσοῦτον εὐαρεστοῦνται ἐκ τῶν ἐπιδαψιλουμένων αὐταῖς περιποιήσεων, ὥστε καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν καὶ ἔξωσιν αὐτῶν ἐκ τοῦ *Νοσοκομείου*, ἐνθυμούνται αὐτό, μάλιστα δὲ αἱ ἐπ' ὁμοιῆθι θεραπευόμεναι, ἀφ' οὗ παραδοθῶσιν ὑγιῶς ἔχουσαι εἰς τοὺς κυρίους οὐχὶ σπανίως ἐγκαταλείπουσι τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου των καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὸ *Νοσοκομεῖον*.

☞ Ἐν ἔτει 1878 διέβησαν τὴν Διώρυγα τοῦ Σουέζ 1,593 πλοῖα, εἰσεπράχθησαν δὲ ὑπὲρ τὰ τριάκοντα δύο ἑκατομμ. φράγκων.

☞ Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνός Μαΐου ἐγένετο ἐν Ἀνοθέρω διεθνὴς ἔκθεσις κυνῶν. Πρόεδρος τῆς διοργανώσεως τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἐπιτροπῆς ἦν ὁ στρατηγὸς *Walderssee*. Ἡ περίεργος αὕτη ἔκθεσις περιεῖχε 870 κύνας διαιρουμένους εἰς 90 κλάσεις (*Κυνηγετικούς*, οὐλότριχας, ποιμενικούς, κύνας τῶν Ἀλπεων, τῆς Νέας Γῆς κλπ.) Εἰς ἐκάστην κλάσιν ἀπενεμήθη ἀνὰ ἐν βραβεῖον, ἀξίας 75 φράγκων.

☞ Ἐκ τῆς ἀρτίως ἐκδοθείσης Ἐπετηρίδος τῶν ταχυδρομείων τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἔτος 1879 ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα: Ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσιν 143 ταχυδρομικὰ γραφεῖα, ἧτοι 52 ἐν Πελοποννήσῳ, 45 ἐν τῇ Στερεᾷ Ἑλλάδι, 38 ἐν ταῖς Νήσοις καὶ 8 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ (ἧτοι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Ἀρτα, Βώλῳ, Θεσσαλονίκῃ, Ἰωαννίνοις, Κωνσταντινουπόλει, Λαρίσση, Σμύρνη.) Ἐν ἔτει 1833 τὰ μὲν ἔσοδα τῶν ταχυδρομείων ἀνῆλθον εἰς δρ. 8832 τὰ δὲ ἔξοδα εἰς δρ. 9261· ἐν ἔτει 1877 τὰ μὲν ἔσοδα ἀνῆλθον εἰς δρ. 582, 317 τὰ δὲ ἔξοδα εἰς δρ. 411, 627. Ἐν ἔτει 1862 (ὅτε ἐφηρμόσθη ὁ περὶ γραμματοσήμου νόμος) διεβιβάσθησαν διὰ τῶν Ἑλληνικῶν ταχυδρομείων 1,037,527 γράμματα, 695,293 ἐφημερίδες, ἐντυπα καὶ δελτάρια καὶ 539,568 ἐπίσημα ἔγγραφα, φάκελλοι καὶ δέσμαι· ἐν ἔτει 1872, 1,997,230. 1,179, 288. 634, 054· ἐν ἔτει δὲ 1877, 2,407,884. 2,078, 516. 634, 424.

ΕἰΣ ΑΝΑΓΝΩΘΗΣ·

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τῶν συνδρομητῶν τῆς *Ἐστίας*, ἐν Κάρῳ, ἀπέστειλεν ἡμῖν τὰ ἐπόμενα: «Οἱ Ἀραβες ἐν ὄρᾳ μεγίστου καύσωνος βρέχουσιν ἐν ψυχρῷ ὕδατι τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς των καὶ τρίβουσιν ἐλαφρῶς τὸν λοβὸν τῶν ὠτων των καὶ τὰ περὶ αὐτὰ μέρη, πρὸς βεβούνησιν ὅτι διὰ τούτου αἰσθάνονται δροσερότητα τινα καὶ ἀναψυχὴν καθ' ὅλον τὸ σῶμά των.»—Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος οἱ χωρικοὶ πράττουσιν ἄλλως πῶς τοῦτο, βρέχουσιν δῆλον ὅτι δι' ὕδατος καὶ τρίβουσι τὰ περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς μέρη.